

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐς τὴν κόραν ἡμῶν ἀπληθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνιος δρ. 12.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—
 Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
 νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλινια 10.
 Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 29

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Στὴν Καλλιόπολη, τὰ γαλλικὰ στρα-
 τεύματα ποὺ ἀποβιβάστηκαν, ἔχασαν ὅλο
 τὸ κέφι τους. Ὀλόκληρες βδομάδες
 ἔμειναν σὲ πληκτικὴ ἀδράνεια, ὕστερα
 πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὴν Κωνσταντινὴ
 πόλη, ποὺ θαύμασαν τὸ πανό-
 ραμμά της, καὶ διευθύνθηκαν
 πρὸς τὴ Βάρνα. Μὰ μόλις ἐφθα-
 σαν ἐκεῖ, τοὺς περίμενε μιὰ
 στομερὴ μάστιγα, ποὺ καὶ
 στὴν Εὐρώπῃ ἔκανε μιὰ-δυὸ
 φορές τὴν ἐμφάνισή της καὶ
 τὸ πέραςμά της σκόρπισε ἀλύ-
 πτητα τὸ θάνατο.

Ἦταν ἡ χολέρα!

Μέσα σὲ λίγες βδομάδες ἔδε-
 κάτισε τὰ Γαλλικὰ στρατεύ-
 ματα.

Τοῦ κάκου ὁ Στρατάρχης
 Σαλντ-Ἀρνώ, γιὰ ν' ἀλλάξῃ
 τὸν ἀέρα τῶν στρατιωτῶν,
 διέταξε τὴν ἐκστρατεία τῆς
 Δοβρουτσᾶς. Ἡ ἰδέα ἦταν πολὺ
 ἀτυχῇ. Τὸ κακὸ χειροτέρευε
 καὶ χρειάστηκε ὅλο τὸ ἡθικὸ
 τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἡ αὐτα-
 πάρνηση τῶν στρατιωτικῶν
 γιατρῶν γιὰ νὰ μὴ μεταβληθῇ
 ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας σὲ
 πανικό.

Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι
 εὐκολώτερο εἶναι νὰ ὀδηγηθῇ
 ἓνας στρατὸς στὴν ἐπίθεσιν
 παρὰ νὰ συγκρατηθῇ σὲ καιρὸ
 ἐπιδημίας.

Ἰδίως οἱ ζουάβοι, ποὺ τοὺς
 ἔχον ἐπιβάλει κουραστικὲς
 πορεῖες, χτυπήθηκαν ἀλύπητα
 ἀπ' τὴν ἀρρώστεια. Μὰ ὁ ἥρωϊ-
 σμός τους ἔγραψε τὶς ὀραιό-
 τερες σελίδες τῆς ἱστορίας
 τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

«Στὴν υποχώρησιν τοῦ στρατοῦ,
 γράφει ἓνας ἀπ' τοὺς Γάλλους ἱστο-
 ρικούς, οἱ γεροὶ ζουάβοι κρατοῦσαν
 ἐκείνους ποὺ δὲ μπορούσαν πιά νὰ
 βαδίσουν, πάνω στὰ ὅπλα, τοποθετη-
 μένα σταυρωτὰ ἢ σὲ σάκκους ἐκστρα-
 τείας, ποὺ εἶχαν μεταβληθῇ σὲ φο-
 ρεῖα. Ἐκφινικά ἓνας ἀπ' τοὺς γεροὺς
 κλονιζόταν καὶ ἔπεφτε. Ἡ ἀρρώστεια
 ἔχε χτυπήσει καὶ αὐτόν. Ἐνας ἄλλος
 τὸν ἀντικαθιστοῦσε ἀμέσως. Πολλὲς
 φορές ἓνας ἐτοιμοθάνατος συγκλονιζό-
 ταν ἀπὸ ἓνα σπασμὸ καὶ ὕστερα ἔμενε

ἀκίνητος. Ἦταν νεκρὸς. Οἱ ζουάβοι
 τότε σταματοῦσαν. Μὲ τὶς λόγχες τους
 ἀνοίγαν τὴν ὄχθη τοῦ δρόμου ἓνα
 λάκκο καὶ ὅταν τὸ πτώμα κρυδόταν
 κάτω ἀπ' τὸ χῶμα καὶ τὰ χόρτα,
 ἔβγαζαν τὴ σέσια ἀπ' τὸ κεφάλι τους
 καὶ ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ψιθύριζε μιὰ
 προσευχή. Ὑστερα ξανάρχιζαν τὴν
 πορεία, παίρνοντας μαζί τους τὸ σάκκο,
 τὰ ὅπλα καὶ τὰ φυσίγγια τοῦ δυστυ-
 χισμένου συντρόφου. Γιατὶ δὲν ἔπρεπε
 νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὴν κα-
 ταστροφὴ αὐτὴ ποὺ μόνο ἡ ἀρρώστεια
 τὴν εἶχε κάμει».

Εὐτυχῶς ὁ Δελισὺ καὶ ὁ
 Μπερτινὺ εἶχαν ἔρθει γεροὶ
 ἀπ' τὴ Γαλλία, οἱ κακουχίες
 τῆς ἐκστρατείας τώρα ἀρχι-
 ζαν γι' αὐτοὺς καὶ ἔτσι μπό-
 ρεσαν ν' ἀνθέξουν. Ὁ ταγμα-
 τάρχης γλύτωσε καὶ αὐτός.
 Καὶ ἀκριβῶς μόλις ἔφτασε,
 βρῆκε τὴν ἴλη του χωρὶς διοί-
 κητή, γιατί ἡ ἀρρώστεια εἶχε
 χτυπήσει τὸν ἀντικαταστάτη
 του. Ἐτσι ἀνέλαβε αὐτὸς τὴ
 διοίκηση.

Στὴ Βάρνα βρῆκε τὸν πα-
 λῖό του ἀρχηγὸ Γιουσούφ,
 στρατηγὸ τῶρα, καὶ ζήτησε νὰ
 τοποθετηθῇ στὸ σῶμα του,
 μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Δὲ με-
 τάνοιωσε ὅμως γι' αὐτὴ τὴν
 ἀποτυχία, γιατί τὸ σῶμα τῶν
 ἀτάκτων, ποὺ διοικοῦσε ὁ Γι-
 ουσούφ, ἔδειξε ἀργότερα δια-
 γωγὴ ἀνάξια πολιτισμένου
 στρατοῦ, ἀποκεφαλίζοντας τοὺς
 Κοζάκους καὶ ἀποτελειώνον-
 τας τοὺς Ρώσους τραυματίες.

Καὶ ὅταν οἱ γαλλικὲς με-
 ραρχίες, ἐξοντωμένες σχεδὸν
 ἀπ' τὴ χολέρα, ἀρχισαν τὴν
 υποχώρησιν, οἱ ἀτάκτοι αὐτοὶ
 ἱππεῖς ἀφῆσαν τὸν τακτικὸν
 στρατὸ καὶ ἔγιναν ἀφαντοὶ σὰν
 ἄγρια πουλιὰ.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ περίφημοι
 Βασιβουζούκοι, ληστές, κλέ-
 φτες καὶ ἄρπαγες, ποὺ γιὰ

«Ὁ Μπερτινὺ ὤρμησε σὰν ἄγριο θηρίο καὶ τὸν χτύπησε
 στὸ πρόσωπο». (Σελ. 217, στ. γ'.)

ν' αποφύγουν την υποχρεωτική στράτευση που τους επέβαλλε ο Σουλτάνος, ακολουθούσαν τους τακτικούς στρατούς, απαράλλακτα όπως τους ακολουθούσαν και τα κοράκια.

Το σώμα αυτό διαλύθηκε πέντε βδομάδες μετά το σχηματισμό του.

Μέσα σ' ένα μήνα, η χολέρα είχε σκοτώσει δύομιση χιλιάδες Γάλλους κι' είχε προσβάλει σοβαρά άλλες τρεις χιλιάδες.

Απόλλειες ίσες σχεδόν με μια μεγάλη μάχη χαμένη. Έπρεπε γρήγορα να εξαλειφθεί η θλιερή αυτή ανάμνηση και στις 30 Μαΐου αποφασίστηκε η εκστρατεία της Κριμαίας.

Εκεί θα λυνόταν το Ανατολικό ζήτημα.

Με πόση μεγαλοπρέπεια ο μεγάλος κείνος στόλος, από τριακόσια πενήντα πλοία, ατμοκίνητα και ιστιοφόρα, έπλεε προς την ιστορική Ταυρίδα της Αικατερίνης Β'!

Μετέφερε τοιάντα χιλιάδες Γάλλους, έξη χιλιάδες Τούρκους και χίλιους Έγγλέζους, που στις 14 Σεπτεμβρίου 1854 τους αποβίβαζε στην προκυμαία του Όλντ-Φόρ, έξηνητα χιλιόμετρα βορεινά απ' το λιμένα της Σεβαστόπολης.

Το Γαλλικό ιππικό ήταν ελάχιστο: εκατόν σαράντα Αφρικανοί κυνηγοί κι' ένας ούλαμος Άλγερινοί σπαχήδες. Δεν ήταν δυνατό να μεταφέρουν περισσότερο, γιατί έλειπαν τα μεταγωγικά.

Γιαυτό ο Έρρίκος Καρδινιάν, που είχε κατατάξει στην Ίλη του τὸ δεκα-νέα Δελισύ και τὸν ιππέα Μπερτινύ, είχε βάλει όλα του τὰ δυνατά για να κατορθώσει να προτιμηθῇ για τὴν εκστρατεία.

Όταν ο στρατάρχης Σαίντ-Αρνὸ επιθεώρησε τὰ στρατεύματα, τὰ στρατοπεδευμένα στὴ Βάρνα, για να διαλέξῃ τὰ σώματα ποὺ θακολουθοῦσαν τὴν εκστρατεία, με θαυμασμὸ εἶδε τὴν παρέλαση τῆς ἡγῆς τοῦ Έρρίκου. Συνεχάρῃ πολὺ θερμὰ τὸ διοικητὴ τῆς για τὸ ἄμμορφο παράστημα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν καλὴ κατάσταση τῶν ζώων. Ὑστερ' ἀποφάσισε νὰ δρίσῃ τὴν ἡγῆ αὐτὴ για συνοδεία του.

Στις 19 Σεπτεμβρίου, ο Γαλλικὸς στρατὸς σήκωσε τὸν καταυλισμὸ τοῦ Όλντ Φόρ κι' ἄρχισε τὴν πορεία πρὸς τὴ Σεβαστόπολη, βαδίζοντας διπλὰ στὴ θάλασσα. Ο Ἀγγλικὸς στρατὸς κρατοῦσε τὸ ἀριστερὸ κι' ο στόλος ἔπλεε παράλληλα, δεξιὰ. Οἱ ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ ἦταν ἡ πρωτοπορεία τοῦ σώματος τοῦ στρατηγοῦ Μποςκέ καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς οὐλαμούς των χρησίμευαν γι' ἀνιχνευτικὸ σώμα.

Ὡς τὸ μεσημέρι, ο στρατὸς εἶχε διανύσει δεκάξῃ χιλιόμετρα. Ἐξαφνὰ, ο ὑπολοχαγὸς Σωτερότ, ποὺ βρισκόταν

στὸ κέντρο τῶν ἀνιχνευτῶν, ἐφθασε καλπάζοντας τὸν ταγματάρχη Καρδινιάν, ποὺ εἶχε μείνει πίσω, με τὸν τέταρτο οὐλαμό.

— Ταγματάρχα μου, τοῦ εἶπε, ὁλόκληρος ὁ ρωσσικὸς στρατὸς βρίσκεται ἀντίκρου μας, σὲ ἀπόσταση ὅκτὼ χιλιομέτρων, σ' αὐτὴ τὴν κορυφογραμμὴ. Προχώρησα χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθῶν, ὡς χίλια πεντακόσια μέτρα ἀπ' τὴς κατασκηνώσεις των. Τοὺς ἀναγνώρισα καὶ κατόρθωσα νὰ ξεφύγω με τὴν γληγοράδα τῶν ἀλόγων μου. Γιατὶ με πῆρε μυρωδιὰ μιὰ σότνια (!) ἀπὸ Κοζάκους καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθω. Βλέπετε ἀντίκρου μας ἐκεῖνο τὸ χωριό; Ἐνας Τάταρος μοῦπε πὼς λέγεται Ἀλταμανάκ. Τὸ ποτάμι ποὺ τρέχει κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑψώματα, λέγεται Ἀλμας. Ο ἴδιος χωρικὸς μοῦ εἶπε πὼς σὲ πολλὰ σημεῖα εἶναι διαβατός. Ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας, τὰ ὑψώματα γίνονται ἀπότομα κι' ἀπρόσιτα. Μόνο σ' ἓνα σημεῖο ὑπάρχει πέρασμα, ἀνάμεσα στὸ Ἀλταμανάκ κι' ἓνα ἄλλο χωριό, δυὸ χιλιόμετρα ἀριστερὰ, ποὺ λέγεται Μπουρλιούκ.

— Εὐχαριστῶ, ὁλοχαγέ, εἶπε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάν. Ἡ ὥραία αὐτὴ ἀναγνώριση σὰς τιμᾷ. Θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐπωφεληθῇτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία σας. Πηγαίνετε μόνος σας ν' ἀναφέρετε τὴν ἀναγνώρισή σας στὸν ἀρχιστράτηγο. Οἱ πληροφορίες σας εἶναι πολυτιμότερες, γιατί δὲν ἔχουμε ἀκόμη χάρτη αὐτοῦ τοῦ τόπου.

— Καὶ ξέρετε, ταγματάρχα μου, δὲν ἔλυσσε ρουθούνη. Αὐτὸ τὸ χρωστῶ στ' ἀλογά μου. Ἀ, ἔταν τάλογα τρέχουν, ἔλα πάνε καλὰ!

Καὶ γεμάτος περηφάνεια, ξεκίνησε καλπάζοντας πρὸς τὸ κύριο σώμα τοῦ στρατοῦ.

Βράδυασε. Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εἶχαν σταματήσει. Ἡ ἐπίθεση θὰ γινόταν τὴν ἐπομένη. Οἱ θέσεις τῶν Ρώσων ἦταν πολὺ ἱσχυρές. Ο στρατὸς τοῦ πρίγκηπος Μεντικὼφ βρισκόταν ὁλόκληρος ἀπέναντί τους καὶ τὰ φῶτα του λαμπύριζαν, ἀπ' τὸ ποτάμι ὡς τὴς κορυφές τοῦ μεγάλου βουνοῦ ποὺ ὑψώνονταν δεξιὰ του.

Ἡ νύχτα, ψυχρὴ καὶ σκοτεινὴ, πέ- ρασε χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο. Τὴν αὐγὴ, τὸ ἐγερτήριο σκόρπισε τοὺς χαρμώδεις ἤχους τοῦ σ' ἔλα τὰ συμμαχικὰ συντάγματα ποὺ ἦταν στρατοπεδευμένα στὸν κάμπο, ἐνῶ ὁ πρωῒνὸς ἀέρας ἔφερνε ἀπ' τὰ ὑψώματα τοὺς θρησκευτικὸς καὶ πολεμικοὺς ρυθμοὺς τοῦ ρωσσικοῦ ὕμνου, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ρῶσσοι παπᾶδες, με τὸ σταυρὸ ἐπὶ κεφαλῇς, περνοῦσαν ἀνάμεσα στὴς τάξεις τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τσάρου καὶ ράντιζαν με ἁγιασμὸ τοὺς ἀνδρες.

(1) Ρωσσικά, ὁ οὐλαμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Μιά δημῖα

δὲν παίρνεται ἔ-δι εὐκοῖα!

— Τίς εἶ!

Ἦταν ὁ Πέτρος Μπερτινύ ποὺ ἄφησε αὐτὴ τὴ φωνὴ μέσα στὴ νύχτα. Φρουροῦσε σκοπὸς ἐκτὸς μέτρα πρὸς ἀπ' τὴν κάτασκήνωση τῆς ἡγῆς του.

Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Τίς εἶ!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δυὸ λαρυγγώδεις φωνές τοῦ ἀπήντησαν:

— Σκώτ! Σκώτ!.. Ἐγγλέζο!..

Καὶ δυὸ στρατιῶτες πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Ο ταγματάρχης Καρδινιάν ποὺ ἔκανε μιὰ νυκτερινὴ ἐπιθεώρηση, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Πέτρου καὶ πλησίασε. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε λαγοκοιμηθῇ, γιατί φοβόταν κανένα αἰφνιδιασμὸ ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ποὺ ἤξερε ὅτι πολὺ συχνὰ ἔκαναν τίς ἐπιθέσεις τῶν τὰ χαράμματα.

Ο Πέτρος δὲν εἶχε ἀκόμη συνειθίσει τίς Ἀγγλικὲς στολές κι' ἔλαβε ἀμέσως στάση ἀμύνης.

— Μὴ προχωρεῖς, Ἐγγλέζο! Τὸ παρασύνημα!

Οἱ δυὸ Ἀγγλοὶ σταμάτησαν ασιτισμένοι. Ο ἓνας τους, παλληκάρη ψηλὸ ὡς ἔξη πόδια, φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν ἐρυθρῶν λογχοφόρων τοῦ Κάρδιγκαν. Ο ἄλλος ἦταν πεζὸς ἀπ' τὸ περίφημο σῶμα τῶν Ἴγκλαντερ, με τίς γυμνές γάμπες, ποὺ τόσα γέλια εἶχαν κάμει μ' αὐτὸ ὁ ζουάβοι στὴν εκστρατεία τῆς Κριμαίας.

Με μιὰ πολὺ ἐκφραστικὴ παντομίμα, ὅπου ἀνακάλωναν κάθε τόσο τὴ φράση «Γκάλλο καλό!» οἱ δυὸ ὑπήκοοι τῆς Βασιλισσας Βικτωρίας κατόρθωσαν νὰ φανερώσουν τί ζητοῦσαν:

Ἀπλοῦστατα, πεινοῦσαν!

Κι' ἔταν ἓνας Ἐγγλέζος πεινᾷ, τοῦ εἶν' ἀδιάφορο ἂν χαλᾷ ὁ κόσμος!

— Ὁδῆγσέ τους στὸν οὐλαμό σου, Πέτρο, εἶπε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάν, ποὺ ἤξερε μερικὰ Ἀγγλικά. Πὲς στὸ δεκανέα τῆς ὀπηρεσίας νὰ τοὺς δώσῃ νὰ φᾶνε. Ἐγὼ πάω στὸ Ἀγγλικὸ στρατόπεδο μιὰ στιγμὴ. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ δυὸ νησιτικοὶ φίλοι μας εἶχαν καθίσει κοντὰ σὲ καλὴ φωτιὰ καὶ παρακολουθοῦσαν μ' ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα τὸ ἄδειασμα τῆς σούπας καὶ τὸ βράσιμο τοῦ καφέ.

Οἱ μάγειροι εἶχαν ἔυπνῃσει ἀπ' τὰ μεσάνυχτα κι' εἶχαν ἀρχίσει τὸ μαγειρεῖμα τῆς σούπας, γιατί ὁ Καρδινιάν, προβλέποντας ἡμέρα με πολλὰς ταλαιπωρίες, εἶχε διατάξει νὰ ἐτοιμάσουν νωρίε τὸ φαί καὶ νὰ μοιράσουν διπλὴ μερίδα κρέας: τὴν μιὰ θὰ τὴν ἔτρωγαν καὶ τὴν ἄλλη θὰ τὴν ἔπαιρναν κρύα

στὸ σάκκο τους, για τίς ὥρες τῆς μάχης. Ο Μπροκάρ, ὁ ἀρχιμάγειρος, μ' ἓνα ραβδί στὸ χέρι, ἀνακάτευε τὸ ζουμι καὶ τὰ λαχανικὰ μέσα στ' ἀχνιστὰ καζάνια, ἐνῶ ὁ βοηθὸς του ἄδειαζε εὐσυνείδητα τὸν καφέ.

Τάλογα εἶχαν μείνει σελλωμένα ὅλη τὴ νύχτα, γιατί ἡ ἡγῆ βρισκόταν σὲ πολὺ προχωρημένο σημεῖο κι' οἱ ἄνδρες, με τὴν «καραβάνα» στὸ χέρι, περίμεναν τὴ διανομὴ.

Κοίταζαν περιέργα τοὺς νιοφερμένους.

— Τί εὐχή, εἶπε ὁ Μπροκάρ, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους βλέπουν κρέας καὶ πατατόσουπα;

— Κοίτα κεῖ! Αὐτοὶ θὰ μᾶς φᾶνε τὸ φαί με τὰ μάτια!

— Καὶ εἶδες δόντια μιὰ φορὰ; Σωστὴ σειρὰ ἀπὸ κόκκαλα τοῦ πιάνου! εἶπε ἓνας ἀπ' τοὺς ἀστεῖους στρατιῶτες τῆς ἡγῆς.

— Μπορεῖς νὰ τοὺς τὰ πριονίσῃς λιγάκι, Μπροκάρ, γιατί ἄλλοιῶς δὲ θὰ μᾶς ἀφίσουν οὔτε κοκκαλάκι!

— Κι' ὅμως, εἶπε ὁ Πέτρος, χθὲς εἶδα ποὺ τοὺς μοίραζαν κάτι θεόρατες μερίδες κρέας. Οἱ μερίδες τους εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτερες ἀπ' τίς δικές μας. Στοιχηματίζω ὅτι τοὺς δίνουν ἀπὸ ἓνα κιλὸ στὸν καθένα.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Δελισύ, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν κουζίνες.

(Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐτυχε κάποτε νᾶναι μαζεμένοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς! καὶ νὰ χάρτουν μύγες, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἀφοῦ εἶχαν τελειώσει τὴν ἐργασία τους.

Ἐάφνου παρατήρησαν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, μεσ' στὰ σύνεφα, ἓνα μικρὸ μαῦρο σημάδι ποὺ ρχότανε κατὰ πάνω τους κι' ὅλο μεγάλωνε.

Ἀμέσως οἱ χωριανοὶ βγάλανε τίς πίπες τους ἀπὸ τὸ στόμα καὶ κοιτάζανε ὁ ἓνας τὸ πρόσωπο τᾶλλονοῦ. Ἀλλὰ κεῖ δὲν ἦταν τίποτα γραμμένο, καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν πάλι νὰ κοιτάζουν τὸ σημάδι, για νὰ δοκιμάσουν μήπως θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν τί εἶναι.

Ἐ, σιγὰ-σιγὰ θὰ τὸ καταλάβαιναν... Ἐρχόταν ὅλο καὶ πὺς κοντὰ, κατ' ἀπάνω τους! Μεγάλωνε σιγὰ-σιγὰ ὡς ποὺ ἔλαβε σχῆμα ἀγλαδιοῦ με τὸ κοτσάνι πρὸς τὰ κάτω κι' ἓνα μικρὸ ἔξογκωμα στὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιοῦ. Δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀερόστατο ποὺ κατὰ τύχη ἐρχόταν αὐτοῦ ἄλλὰ ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς οὔτε τὸ ἀερόστατο ἐφεύραν οὔτε τὴν πυρί-

1) Τὸ Μόλς εἶναι ἓνας τόπος τῆς Δανίας, ποὺ οἱ κάτοικοι του φημίζονται για τὴν κουταμάρα τους.—Σ. τ. Μ.

τιδα, τρώμαζαν στὰ γερά μ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ μέσα τους ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα για τὸ τί θὰ συνέβαινε: οἱ εἰρηνικὲς μέρες ἦταν μετρημένες. Ἀισθάνθηκαν λοιπὸν τὴν ἀνάγκη νὰ συνομιλήσουν, για νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸ πρᾶγμα καὶ συγχρόνως ν' ἀνακουφίσουν λιγάκι τίς συγχινιμένες τους ψυχές.

«Θὰ τὸ δῆτε, πουλί εἶναι ἀφοῦ πεταίει!» εἶπε ἓνας, ποὺ ἦτανε πὺς ἔξυπνος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κοιτοῦσε ἐρωτηματικὰ τοὺς συμπατριῶτες του:—«Τράβα ἀπὸ δῶ, εἶπε ἄλλος, ἀκόμα πὺς ἔξυπνος, πούναι πουλί ἀφοῦ δὲν ἔχει φτερά! Μὰ ἴσως νᾶναι ψάρι.»

—Παράξενο ψάρι, νὰ μὴν κουνάει μιὰ στάλα τὴν οὐρά του!» ἐπενέβηκε κάποιος, ἀκόμα πὺς ἔξυπνος—γιατὶ ἔτσι εἶν' οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς: ὁ ἓνας πὺς ἔξυπνος ἀπὸ τὸν ἄλλο.—«Ὅχι, δὲν εἶναι οὔτε πουλί οὔτε ψάρι, ἀλλὰ μπορεῖ νᾶναι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.»

Μὰ κάποιος γέρος, ποῦταν πὺς σοφὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μαζύ, εἶπε:—«Στὸ διάβολο, πούναι ὁ διάβολος! δὲ βλέπω τὰ κέρατά του. Μὰ ξέρετε τί; Εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, γιατί αὐτὸ ἐρχεται στὰ σύνεφα σὰν κλέφτης τὴ νύχτα, ὅπως εἶναι γραμμένο, κι' εἶναι κατὰμαυρο, για νὰ μὴ τὸ βλέπῃ κανεὶς.»

Αὐτὴ τὴν ἐξήγηση τὴν παραδέχτηκαν σωστὴ καὶ φρόνιμη.

«Χριστὸς καὶ Παναγία! Τὸ τέλος τοῦ κόσμου;» φώναξε ὁ πρῶτος χωριανὸς τρομάχμενος— ἦτανε κείνος ὁ ἔξυπνος.—«Τότε πρέπει νὰ πάω πηλάλα σπῖτι μου, νὰ μπᾶσω τίς ἀγελάδες μου στὸ σταῦλο, γιατί βόσκουνε ἔξω. Εἶναι καλὲς ἀγελάδες καὶ θάταν κρίμα νὰ χαλόντουσαν κι' αὐτές.»

Πέταξε τὰ ξυλοπάπουτσά του καὶ τῶρα στὰ πόδια, για νὰ βάλῃ τίς ἀγελάδες του στὸ σταῦλο, ὥστε τοῦ- λᾶχιστο αὐτὲς νὰ γλύτωναν στὴ γενικὴ καταστροφή.

«Ἐγὼ ἔχω ἓνα κομμάτι χοιρινὸ κι' ἓνα βαρελάκι μπύρα!» διηγήθηκε βιαστικά ὁ ἄλλος χωριανός, ὁ πὺς ἔξυπνος. «Τρέχω νὰ τὰ κατεβάσω, γιατί ἂν εἶναι νὰ χαθῇ ὁ κόσμος, πρὲς νὰ τὰ σώσω αὐτά, κι' ἔταν τάχω μέσα μου, εἶμαι σίγουρος.»

Πετώντας τὰ ξυλοπάπουτσα, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο μποροῦσε πὺς γρήγορα.

Μὰ ὁ τρίτος—κεῖνος ποῦχε ἀκόμα περσότερο μυαλό,—ἔγυρε λίγο τὸ κεφάλι του, κοίταξε λίγο τὸν ἄλλον ποῦ τρεχε, καὶ εἶπε γρήγορα: «Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρέξω νὰ τὸν βοηθήσω, γιατί ἄλλοιῶς δὲ θὰ μπόρῃσῃ νὰ τὰ φάῃ ὅλα καὶ θάναι ἁμαρτία!»

Χάθηκε κι' αὐτὸς πατώντας με τὰ τσουράπια του, κι' ἔτσι ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ πράγματά τους,

ὡς ποῦ ἔμεινε μόνος ὁ γέρος, ὁ πὺς σοφὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. «Ὁ καθένας φυλάει τὰ δικά του, ἡ ζωὴ μου εἶναι τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα για μένα. Τώρα θ'ἀνέβω ἐγὼ στὸ καμπαριὸ καὶ θὰ κρυφτῶ στὸ θόλο του, γιατί αὐτὸς εἶναι ἀδειανός, κι' ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτα, δὲ μπορεῖ καὶ νὰ χαθῇ τίποτα. Καὶ τότε ἂς χαθῇ ὁ κόσμος ὅσο θέλει, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι. Ἀλλὰ τὰ ξυλοπάπουτσά μου θὰ τὰ πάρω μαζύ μου, εἴτε στραδὸ εἶναι εἴτε φρόνιμο, γιατί εἶναι καινούργια καὶ δὲ με συμφέρει νὰ τὰ χάσω.»

Ἀμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Καὶ τώρα ἂς κοπιᾷσῃ νᾶρθῇ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ποῦ ὅλοι εἶν' ἐτοιμοί.

Μὰ μόνο οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς μπορούσαν νὰ φερθοῦν τόσο φρόνιμα καὶ οὔτε σὲ τέτοια περίσταση νὰ μὴν τὰ χάσουν περσότερο, παρὰ νὰ μπόρῃσουν νὰ σώσουν ὅτι σωζότανε.

Ποτὲ κανεὶς ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους δὲν σκέπτεται τόσο ἔξυπνα τίς ἰδίες του μικροῦπόθετες καὶ τὴν ἰδίαν του πολυτίμη ὑπαρξὴ κι' οὔτε ξέρεῖ τόσο φρόνιμα νὰ τὰσφαλίζει, ὅταν ἀπειλεῖται γενικὴ καταστροφή.

[Ἀπὸ τὸ Δανιέλ.] ΦΟΥΛΑ ΚΑΤΖΗΔΑΚΗ

ΛΙΜΑΝΙ

Στὸ μῶλο ἐμπρὸς τὸν κόκκινο, πλεούμενο δὲν κινεῖται· μιὰ λιτανεῖα φλόγες γλωμές μέσ' στὰ νερά διαλύεται. Στὴς φαγωμένες πέτρες τίς κόγχες ποὺ καπνίζουν, οἱ πάχνες οἱ νυχτιάτικες νωθρές κατακαθίζουν.

Φυσὰ ἀλαφρὸ τ' ἀγιάζι στὰ φῶτα, ἀπόγειο πιάνει. Καμπάνα τρεμουλιάζει ἀπάνω ἀπ' τὸ λιμάνι...

Τὸ ἴσιο κι' ἀζάρωτο νερό, ποὺ σὰ γυαλί ἔσπλάνει, ἓνα λειψὸ κι' ἀπόκοσμο φεγγάρι ξεσηκώνει. Ἡ γέφυρὴ ἡ παρόβαρχα στὴ σκάλα ποὺ σπάζει, τρίβεται, παγαινόχρεται καὶ σκουντοφυλά καὶ τρίξει.

Στὴς σκάλας τὰ σανίδια σιμᾷ, μέσ' στὸ νερό, κάρβουνα, ροκανίδια, φελλοί, κάνουν χορὸ.

Καράβι ταξειδιάρικο καμαρωτὰ ξανοίγει διπλὰ, τετράδιπλα πανιά, καὶ σάλεψε νὰ φύγῃ. Γι' αὐτοῦ, κι' οἱ ναῦτες τραγουδοῦν στ' ἄστρα, παιδιὰ, ἀπὸ κάτω! Ὡρα καλὴ στὴν πόρνη του κι' ἄφρα στὰ πανιά του!

Κόψε στρωτὸ τ' ἀθάμι καὶ σῦς στὸ καλὸ, καράβι, καραβάκι ποὺ πᾶς γυιὰ-γυιὰ.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

*Αγαπητοί μου,

ΤΑΝ διάβασα τὸ γράμμα τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου, ποὺ μοῦ τῶσε ἢ Διάπλασις ἂν ἤθελα νάπαντήσω στὴν ἐρώτησή του, χτύπησά το μέτωπο μου κι' εἶπα:—Μπρέ! γὰρ ἓνα θέμα γιὰ παιδιὰ ποὺ τόσο καταγίνονται μὲ τὸν Ἀναγραμματισμό! Πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχω πῇ αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι, αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἀσκήσις, αὐτὴ ἡ διασκέδασις, ἔχει τὴν ἱστορίαν της. Καὶ τί περιέργη, παράξενη ἱστορία! Ὁ φίλος μας, λέει, διάβασε κάπου πῶς τὸ Μεσαίωνα ἔκαναν μαγειρεῖς, ἔδωσαν προφητείες, μὲ Ἀναγραμματισμούς. Μὰ μόνο τὸ Μεσαίωνα; Ὅπως σὰς εἶπε τὴν ἄλλῃ φορὰ κι' ἡ Διάπλασις, καὶ τοὺς νεώτερους χρόνους, καὶ τοὺς ἀρχαίους ἀκόμα, ὁ Ἀναγραμματισμὸς ἔδινε κι' ἔπαιρνε.

Ἀναφέρεται μάλιστα κι' ὁ ἐφευρέτης του, ὁ Χαλκιδεὺς Δυκόφρων, τραγικὸς ποιητής, ποὺ ζοῦσε στὴν αὐλὴ τῆς Αἰγύπτου τὸ 300 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἄλλοι ὅμως λένε, καὶ βέβαια αὐτοὶ ἔχουν δίκιο, πῶς ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ εἶναι πολλὸ πιδ παλιά: Τὸν βόηκαν Ἑβραῖοι σοφοί, μάγοι καὶ καβαλλιστές, τὸν καιρὸ τῆς αἰχμαλωσίας στὴ Βαβυλῶνα. Καὶ πραγματικῶς, τὸ τρίτο μέρος τῆς ἑβραϊκῆς Κάβαλλας ἢ δαιμονολογίας, ποὺ λέγεται *Θημύρα*, δηλαδὴ ἀλλαγὴ, δὲν εἶναι παρ' ἀναγραμματισμοῖ ὀνομάτων καὶ ρητῶν τῆς Γραφῆς, ποὺ ἔδιναν τάχα κάποια ἐξηγήσῃ σὲ δυσνόητα, συμβολικὰ χωρία, ἢ ἔδωσαν μὴν ἄλλη ἔννοια, πιδ φωτεινὴ, μὴν ἄλλη διδασκαλία, ἀπὸ σκοτεινὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Προφητῶν.

Ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ Ἀναγραμματισμοὶ θάχουν πολλοί, μὰ ἀναφέρονται λίγοι ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο τῆς Ἀντιοχείας: Ἦρας ἴον ἀπὸ τὸ Ἀρσινόη (κάποιος δηλαδὴ, θέλοντας νὰ ἐπαινέσῃ κάποια Ἀρσινόη, ἔκαμε αὐτὴ τὴ φράση ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος της), Χόλος ἀπὸ τὸ Ὀχλος ἢ Δόχος καὶ Ἀῆς ἀπὸ τὸ Ἦρας. Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Ἀναγραμματισμοὶ γίνονται ἀκόμα ἀπὸ σημερινὰ Διαπλασάπουλα, στίς Συλλογὰς τῶν Ἀσκήσεων τους, ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ πόσο εἶναι... καινούργιοι! Ἐδῶ ἴσως μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὴν περίφημὴ ἐπιγραφὴ τοῦ βυζαντινοῦ λουτροῦ: *νῦσον ἀνομήματα μὴ μόναν*

ὄψιν, ποὺ διαβάζεται ἡ ἴδια κι' ἀνάποδα· ἐπομένως ἓνα εἶδος Ἀναγραμματισμοῦ εἶναι κι' αὐτὴ, καθὼς κι' ὅλοι οἱ τέτοιοι, *καρμινικοὶ* λεγόμενοι στίχοι, ποὺ τοὺς συνήθιζαν πολὺ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, μαζί μὲ τὴς Ἀκροστιχίδες καὶ τὰ διάφορα Σχήματα μὲ στίχους, σταυροὺς, κύπελλα, ἀψίδες κτλ.

Ἄς ἔλθουμε τώρα στοὺς λατινικοὺς Ἀναγραμματισμούς, ποὺ εἶναι ὅλοι νεώτεροι, δηλαδὴ ὅχι τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὴ λέξη *sustineamus* (ἀντέχομεν) ποὺ κάποιος τὴν ἐχώρισε σὲ τρεῖς: *sus, tineas, mus* (σὺς, σῆς, μὺς,) ὅπως σὴν ἔχουμε καὶ μετὰ τὴν ἀναπαράστασιν ἀνὰ, παρὰ, διὰ καὶ κάνουμε, ὅχι μόνο ἓναν Ἀναγραμματισμό,—γιατὶ κατ' οὐσίαν Ἀναγραμματισμὸς εἶναι καὶ τὸ χωρίσμα μιᾶς λέξης σὲ ἄλλες δύο ἢ περισσότερες,—ἀλλὰ κι' ἓνα Λεξιγρίφο... μὲ ὀρθογραφία, —γιατὶ στοὺς Λεξιγρίφους, καθὼς ξέρετε, (κι' αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸν Ἀναγραμματισμό,) δὲν εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ ὀρθογραφία, *κλαίω, Πάτρα*—Κλεοπάτρα.) Τὸ μόνο ποὺ ἐπιτρέπεται στὸν Ἀναγραμματισμό, (ὡς τὸ ξέρουμε κι' αὐτὸ ἀφοῦ ἦρθε λόγος,) εἶναι πρῶτο, νὰ μὴ μεταχειρισθῇ κανεὶς ὅλα τὰ γράμματα μιᾶς λέξης ἢ μιᾶς φράσης γιὰ νὰ σχηματίσῃ μὴν ἄλλη, παρὰ νὰ φέρῃ ἔξω μερικά· καὶ δεύτερο, ἀντὶ ἐνὸς συνθετοῦ γράμματος, νὰ βάλῃ τὰ δύο ποὺ τὸ ἀποτελοῦν: *κ* καὶ *σ* ἀντὶ *ξ*, *π* καὶ *σ* ἀντὶ *ψ* κτλ. Ἔτσι κι' ἡ λατινικὴ λέξις *uxor* (γυναίκα, σύζυγος) ἀναγραμματίστηκε σὲ *orcus* (κόλασις) ἀπὸ κάποιο βέβαια ἔχθρὸ τοῦ γάμου, ποὺ ἀντὶ τοῦ *x*, ἔβαλε τὰ συνθετικὰ του *c* καὶ *s*.

Ἀπὸ τὴν λέξη ὅμως *mulier* (γυναίκα) χωρὶς καμμιὰ... ποιητικὴν ἀδεια, κάποιος μισογύνης ἔδωκε τὴ φράση *i, lemur!* (χάσου, δαίμονα!) ποὺ εἶναι περιττὸ νὰ θυμώσουν τὰ κορίτσια μας, ἀφοῦ ὁ Ἀναγραμματισμὸς αὐτός, ὁ λίγο κολακευτικὸς γιὰ τὸ φίλο τους, εἶναι τόσο παλιός... Ἐπίσης, γιὰ ἔπαινο, ἢ *Roma*, ἢ αἰώνια πόλη, ἔγεινε *amor* (ἀγάπη). Ὁ μεγαλύτερος πάλι ἔπαινος, ἀπ' ὅσους ἄκουσε ποτὲ ὁ μέγας Βολταῖρος, ἦταν αὐτὸς ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του κι' εἶχε πιδ ὅλο τὸ κύρος τοῦ ὀνόματός του, τοῦ μαγικοῦ Ἀναγραμματισμοῦ: *Voltaire*—*o alle vir!* (ὦ ὄψηλὲ ἀνερ! δηλ. ὦ μεγάλε ἀνθρώπε)!

Δὲν εἶναι περίεργο, ἀλήθεια, τὸ νομα ἐνὸς μεγάλου ἀνθρώπου σὰν τὸ Βολταῖρο,—τὸν κορυφαῖο, τὸν πρῶτον ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Λογοτεχνίας τοῦ 18^{ου} αἰῶνα,—νὰ περιέχῃ ὅλα ἀκριβῶς τὰ γράμματα μιᾶς φράσης, ποὺ

μαρτυρεῖ τὴν κυρία του αὐτὴ ἰδιότητα, τὸ μεγαλεῖο του; Κι' εἶχαν ἄδικο οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ποὺ πίστευαν περισσότερο ἀπὸ μᾶς στὰ ὑπερφυσικά καὶ στοὺς οἰωνούς, ἂν ἔδιναν, ὅπως θὰ ἴδουμε παρακάτω, τὴν σημάσια καὶ στὸν Ἀναγραμματισμό; Ἀλλὰ τέτοια, κι' ἀκόμα πιδ περίεργα, ἔχει ἡ ἱστορία του πολλά. Καὶ θὰ σὰς ἀναφέρω ἔδῳ δύο, λατινικοὺς ἐπίσης, Ἀναγραμματισμούς, ποὺ εἰν' ἐκπληκτικοί: Ἀπὸ τὴν ὀνομασία τοῦ ταμπάκου ἢ τοῦ καπνοῦ *herba nicotiana*, (νικοτιανὴ βοτάνη,) βγῆκε ἡ φράση *in bona caritate!* ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ *ὕγιες!* (μὲ τὴς ὕγιες *sas*, ὕγιαίνετε,) τὴν εὐχὴν δηλαδὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε τότε τὰ φτεχνίσματα ἐκείνων ποὺ ἔδωσαν στὴ μύτη τους ταμπάκο!

Ὁ Πιλάτος, καθὼς ξέρετε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ρώτησε τὸν Χριστό: «Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;» Ἡ λατινικὴ φράση εἶναι: *Quid est veritas?* Κι' ἀπ' αὐτὴ, ἀναγραμματιζόμενῃ, βγῆκε ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ: *Est vir qui adest*, (εἶναι ὁ ἐδῶ παρὼν ἀντὺς, δηλαδὴ, ἐγὼ ποὺ βλέπετε μπροστά σου, ἐγὼ εἰμαι ἡ Ἀλήθεια)!

Ὡς ἐδῶ σήμερα. Θὰ συμπληρώσω αὐτὴ τὴν ἱστορίαν στο ἐρχόμενο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ZENNEBRAIN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Δὲ θέλαμε, κυρία, τῆς εἶπε, νὰ γοράσουμε τίποτα χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, γιὰτὶ ἐσεῖς μᾶς βγάλατε ἀπὸ τὴ φτώχεια.

— Εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία σας, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λάντη, καὶ τοῦ πατέρα σου καὶ τὴ δική σου.

Καὶ μὲ χαμόγελο ποὺ ἐφώτισε τὸ ραῖο τῆς πρόσωπο, ἡ καλὴ κυρία ἐπρόσθεσε:

— Κι' ἐγὼ, βλέπετε, δὲν ἐξημιώθηκα ποὺ σὰς πῆρα στὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Δὲν ξέρατε ὅμως ἀκόμα ἂν ἦμαστε καλοὶ ἢ κακοί, ὅταν μᾶς ἐγλυτώσατε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακοῦ Θάνου! Γι' αὐτό, μ' ὅλη μας τὴν χαρὰ ποὺ ἀποκοῦμε κι' ἐμεῖς ἓνα χτηματάκι δικό μας, θὰ μείνουμε στὴν ὑπηρεσίαν σας ὅσον καιρὸ μᾶς θέλετε.

— Εἰσαι καλὸ κορίτσι, Ἀνθούλα! Μακάρι νάχαν κι' ἄλλοι τὴν καρδιά σου καὶ τὴν κρίσιν σου.

Κι' ἡ κυρία Λάντη ἀναστένανε. Ποιὸν ἄραγε συλλογιζόταν καθὼς μιλοῦσε ἐτσι; Ἡ Ἀνθούλα λίγο ἔλειψε νὰ πῇ: «Θὰ γίνῃ καλὸς κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐσὺς, κυρία, ἕμα μεγαλώσῃ!» Ἀλλὰ κρατήθηκε. Γιατὶ ἂν ἡ κυρία Λάντη εἶχε συλλογιστῇ πραγματικῶς

τὸν Πάτροκλο, δὲν ἔκανε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Ἀνθούλα εἶχε μαντέψῃ τὴ σκέψιν της.

Πῆγαν λοιπὸν στὸ χωριὸ κι' ὑπογράψαν τὸ συμβόλαιον. Ὁ Φραντῆς, στὸ γυρισμό, σοῦ εἶχ' ἓνα καμάρι! Ἀγαθὸς ἔμως ἄνθρωπος, δὲν περηφανεύτηκε ποὺ ἔγεινε νοικοκύρης.

Ἡ Ἀνθούλα ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπιτάκι καὶ τὰμπελοχωράφι τῆς Δεμάρας, ποὺ τώρα ἦταν δικὰ τους. Μὰ κι' ἡ κυρία Λάντη θέλησε νὰ ἴδῃ τὸ χτηματάκι τοῦ δασοφύλακά της. Ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσουν τὰμάξι της κι' εἶπε στὸν Φραντῆ καὶ στὴν Ἀνθούλα νὰνεδοῦν μαζί! τῇ.

— Θὰ περάσω ἀπὸ τὴ βίλλα, εἶπε ἡ καταδεχτικὴ ἀρχόντισσα: οἱ Δεμαραῖοι εἶναι φίλοι σας καὶ πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καθὼς μοῦ λένε.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ τοῦ Δεμάρα, τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν, ὅταν εἶδαν τὰ δύο περὶφανα, καστανὰ ἄλογα νὰ μπαίνουν στὴν αὐλὴ τους κι' ἐγνώρισαν μὲς' στὰμάξι τὴν κυρία Λάντη, ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφὴ καὶ τόσο ὠραία ντυμένη. Τάχασαν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν.

— Ἡ κυρία ἤθελε νὰ σὰς ἴδῃ, κυρία-Δεμάρα, εἶπε ἡ Ἀνθούλα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λάντη· γιὰτὶ ξέρω πόση καλοσύνη δέλεται σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ, ποὺ τόσο κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

Ἡ Δεμάρα, συνήλθε λίγο κι' ὡδήγησε στὴ βίλλα τὴν κυρία Λάντη, ποὺ ἔμεινε καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν πάστρα καὶ τὴν τάξη. Γιατὶ ὅλα ἔλαμπαν κι' ἀστραφταν ἐκεῖ-μέσα: τὰ ντουλάπια, οἱ κλειδαριές, τὰ πόμολα, τὰ ἐπιπλα, τὰ σκεύη.

— Ἐχετε, βλέπω, κι' ὠραία πιατικά, κυρία-Δεμάρα. Αὐτό, παραδείγματος χάριν, ἔχει ἀξία.

Καὶ παίρνοντας στὸ χέρι της ἓνα παλιὸ φαγεντιανὸ πιάτο, ἡ κυρία Λάντη τὸ κοίταζε μὲ προσοχή.

— Δὲν τολμῶ νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία νὰ τὸ πάρῃ, εἶπε ὁ Δεμάρας, ἓνα τόσο μικρὸ πράγμα!...

— Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ πιάτο ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα.

— Γιὰ μᾶς δὲν ἀξίζει ἄλλο, παρὰ μόνο ποὺ συνηθίσαμε νὰ τὸ βλέπουμε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ράφι. Δὲν εἶχαμε βέβαια σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσουμε· σὲ

σὰς ὅμως τὸ προσφέρουμε εὐχαρίστως. Στὸ ἀρχοντικό σας θὰ εἶναι καλύτερα παρὰ ἐδῶ.

— Ὅχι... δὲ δέχομαι τόσο μεγάλο δῶρο...

— Ἐμεῖς ὡς τόσο, κυρία, σὰς τὸ δίνουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά. Καταδεχθῆτε το!

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε ἡ Δεμάρα. Καὶ μὲ τὴν εὐκρίνεια καὶ φιλοφροσύνη, ποὺ ἡ κυρία Λάντη δὲν μπόρεσε πιδ νὰρνηθῇ. Μὲ τὸ ἓνα χέρι πῆρε τὸ πιάτο, κι' ἔτεινε τὸ ἄλλο στὴν καλὴν γυναῖκα ποὺ τῆς τὸ πρόσφερε.

«Δὲν τολμῶ νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία νὰ τὸ πάρῃ...»
(Σελ. 229, στ. 1^α.)

— Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, εἶπε. Δὲν ξέρετε πόσο μᾶρεσε αὐτὸ τὸ πιάτο. Ἐλάτε καμμιὰ μέρα νὰ μὲ ἴδῃτε στὸ σπίτι.

Ἡ εὐγένεια τῆς κυρίας Λάντη τράβηξε ἀμέσως ὅλη τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὸ καινούργιο σπίτι τοῦ Φραντῆ, ποὺ εἶχε τρία εὐρύχωρα δωμάτια, στάβλο, κῆπο μὲ διάφορα δέντρα κι' ἀρκετὰ μεγάλο λειβάδι.

Ὁ Φραντῆς ἀργοποροῦσε γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὰ δέντρα ἓνα-ἓνα ἢ νὰ παίρνῃ στὴ χούφτα του χῶμα καὶ νὰ βλέπῃ

ἂν εἶχε πολὺ ἄμμο... Πόσο χαίροταν περπατώντας στὴ γῆ ἐκείνη ποὺ ἦταν τώρα δική του!

Ἀνέδωκεν πάλι στὰμάξι καὶ γύρισαν στὸ ἀρχοντικό.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ὁ Δεμάρας κι' ἡ γυναῖκα του πῆγαν νὰ εὐχαριστήσουν τὴν κυρία Λάντη γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ. Μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη τοὺς ὑποδέχτηκε ἡ ἀρχόντισσα καὶ τοὺς ἔδειξε ὅλο ἐκεῖνο τὸ παλάτι. Οἱ Δεμαραῖοι, ἀξιόπρεποι καὶ στοχαστικοὶ ἄνθρωποι, δὲν τάχασαν μέσα στὴ μεγαλοπρέπεια

ἐκείνη καὶ τὴν ἀρχοντιά. Μὲ πολλὴν τους χαρὰ εἶδαν καὶ τὸ παλιὸ πιάτο ποὺ εἶχαν χαρίσει στὴν κυρία, σὲ μιὰ καλὴ θέση, ἀνάμεσα σ' ἄλλα τέτοια. μὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα, ποὺ ἡ κυρία Λάντη τὰ μάζευε μάγάπη.

Τὸ ἐπὶλοιπο τῆς ἡμέρας, οἱ ἐπισκέπτες τὸ πέρασαν στὸ σπιτάκι τοῦ Φραντῆ καὶ τὸ βράδυ γύρισαν κατευχαριστημένοι στὴ βίλλα.

Τὸν χειμῶνα, ἡ κυρία Λάντη ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Κι' ἄφησε μερικὰ βιβλία τῆς Ἀνθούλας, νὰ διαβάξῃ ὅταν ἦταν κακοκαιρία καὶ δὲν μπορούσε νὰ βγαίῃ ἔξω, ἢ κι' ἄλλοτε ὅταν εἶχε καιρό. Ἡ μικρὴ ποὺ ἀγαποῦσε πάντα τὰ ὀφέλιμα, διάβαζε κατὰ προτίμησιν τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ μπορούσαν νὰ τὴν κάμουν καλὴ νοικοκυρά. Ὅσοσο ἔδρισκε καιρὸ νὰ ράβῃ καὶ νὰ πλέκῃ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀπόκτησε κι' αὐτὴ κάποιαν ἀνσῆ κι' εὐζωία, ἡ Ἀνθούλα ἐφρόντιζε καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Μὲ τὴν ἀδεια τοῦ πατέρα της, οἰκονομοῦσε δύο-τρία φράγκα τὸ μῆνα, ἀγόραζε μαλλὶ κι' ἐπλέκε κάλτσες ἢ σαλάκια γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά τῶν φτωχῶν γειτόνων, ποὺ ἦταν τὰ δέλεα. Τὰ λυπόταν πολὺ ὅταν ἔπιόλυτα, ἔσοκούφωτα ἢ μὲ σχισμένα ροῦχα. Κι' ἐργαζόταν γι' αὐτὰ μ' ὅλη τὴν καρδιά, κάποτε καὶ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ μὴν παραμελῇ τίς ἐργασίες τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἀγαθοεργία τὴν εὐχαριστοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα καὶ γέμιζε τὴν ψυχὴ τῆς χαρὰ.

Καταλαβαίνει λοιπὸν μὲ τί προθυμία κίνησε μιὰ μέρα, γιὰ νὰ πῇ στὸ σπιτάκι τοῦ γειτονά της τοῦ Καρὰ. Ἦταν πολὺ φτωχὴ ἡ οἰκογένεια ἐκείνη. (Ἀκολουθεῖ)

414. 'Αριθμητικὸν Παίγνιον

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρατεθοῦν ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

7, 7, 1, 10, 5. + - × ÷ = 0

Ἀπορίητο Εὐζώναν.

415. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθέξης, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλεῖα :

1, Κατοικίδιον 2, Ἄνεμος 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 4, Μέγας ἀρχ. ποιητής 5, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικής 6, Ὄρος περιφρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Προμηθεύς

416. Φωνηεντόλιπον

ν-ρστν

Φασούλης

417. Γρίφος

ον	ον	ον	ονονονον
ον	ος	ον	ον
ον	ος	ον	ον
ον	ος	ον	ον
ον	ος	ον	ον
ον	ος	ον	ονονονον

νέξ γή φέρει

Ἡλιανή Ἀκτίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

418. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment un oiseau :

1, Fleuve de France; 2, Pachyderme 3, Grand poète Français; 4, Terme géographique; 5, Grande Fête.

Ἑλληνική Δημοκρατία

419 Homonymes

Trouvez trois mots de même son, dont le premier un adjectif, le deuxième un boisson et le troisième un nombre.

Βαυδός

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 14

180. Λύσανδρος (λύσας Ἄνδρος.)
—181. Σχολή-χολή.—182. Μαρία-Καρία.—183. Ἡ περισσότερὰ εἰς τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

184. ΚΑΙ ΑΦΑΣ 185. ΑΡΚΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΝ (ράκος, κρά-ΚΑΛΑΜΑΙ τος, Τάφος, ΕΥΡΩΤΑΣ δικά, σκότος.) ΜΙΑ ΑΝΟΝ —186-190. ΔΙΑ ΣΟΥ Η ΔΙΑ τοῦ Ν: κῶνος, ΣΙ ΚΕΛΙΑ φανός, τόνος, πόνος, ῥόνος.—191. ΣΙΦΝΟΣ (Σωφροσύνη, Ἴσος, Φῶς, Νότος, Ὁμαλός, Σιγῶ).—192. Φασούλι τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι.—193. Αἰὲν ἀριστεύειν (ε ἐν αρ, εἰς τε βν.)

194. NOEL
DEJA 195. Tel père,
CERF tel fils,
DOUX
NOIX

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑσπεριτικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἑξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25. (3,40, καὶ 7,60).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(1,40 καὶ 4).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 10.—(1,40 καὶ 3,60)

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομὲς) ἑκάστον δρ. 2.—(0,80 καὶ 2,40).

Πρόας ὁ Νικίον (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ὁ Πυραιοπώλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(1,80 καὶ 4,40)

Υπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2,20 καὶ 5,20)

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγ. δρ. 5.—(1 καὶ 3).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10.—(1 καὶ 3).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1 καὶ 3,20).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπτ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπτ. 70

Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—791)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους μέσῳ Διαπλάσεως.

ΥΙΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

(ΚΑ'—792)

Τσαχπία, συχώρα με, σὲ πῆρα γι' ἄλλη-ΓΥΝΑΙΚΑ, δέχεται φίλαν; Μὲ γνωρίζεις.

MONTAIN

(ΚΑ'—793)

ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ Ο ΚΡΑΤΑΙΟΣ
ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ Ο ΚΡΑΤΑΙΟΣ

(ΚΑ'—794)

Ναί, Κόρη Φοίνικα ἄλλα δὲν ξέρεις, ὅτι οἱ πρωταεῖς φοιτῶνται, ὅταν εἶναι εἰς ἡλικίαν στρατεύσεως πέρουν τέσσαρα χρόνια ἀναβολὴ κατατάξεως; Ἄρα θέλεις ἄλλο τίποτα νὰ ρωτᾷς καὶ νὰ μαθαίνεις, εἰμὶ παρόντος νὰ σοῦ ἀπαντῶ.—Ἀσπρὸ τῆς Δύσεως, στοιχηματίζω 50 δραχμὰς πῶς δὲν μὲ ξέρεις. Ἄν δὲ δεχθῇς τὸ στοιχημὰ θὰ σὲ θεωρήσω ἕνα μικρὸ ζωφίον.

Ὁ Αἰώνιος

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΑ'—795)

Ἕναμπαίνοντας στὸ Διαπλάσεωσμο, χαίρετε ἀδελφικά ὅλα τὰ Διαπλάσονται.

(ΚΑ'—796)

Ἀλληλογραφῶν: Ἑλληνιστὶ, Γαλλιστὶ, Ἀγγλιστὶ μὲ Διαπλάσεωσμοὺς καὶ Διαπλάσεωσινὰ ξένης ἐθνικότητος ἢ καὶ Ἑλληνες τοῦ Ἑσπεριτικοῦ, ἀπὸ ὅπου δὴποτε τῶρα ν' ἂν εἶναι καὶ ὅπου μακρὰ ν' ἂν βρισκῶνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅποιος πόθνη τὴν ἀδελφικὰ, ἢ γὰρ τὴν Ἀνθία Ρέναν Νικολαῖδου (διὰ ΡΟΖΙΑΝΤΑ), Poste-Restante, Ἀθήνας.

ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΑ'—797)

ΣΤΕΝΑΓΜΕ ΤΗΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ, ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΕ ΙΠΠΟΤΗ, δέχσθε ἀλληλογραφίαν; Ἄν δέχεσθε, γράψετε.

ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΑ'—798)

Παρακαλεῖται θερμῶς ὁ γνωρίζων τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Michel Kéchédjian, Ἀρμενίου τὴν καταγωγήν, μένοντος ἐν Ρόδῳ μέχρ' Μαρτίου, νὰ εἰδοποιήσῃ στὴν Διεύθυνσιν: Ἀνθία Ρέναν Νικολαῖδου (διὰ ΡΟΖΙΑΝΤΑ), Poste-Restante, Ἀθήνας. Ἰδιαιτέρως παρακαλοῦνται οἱ κάτοικοι Ρόδου.

(ΚΑ'—799)

Ἰδούθη μέγας Σύλλογος σκοποὺς ἔχων πολλοὺς. Δίσις: Δ. Ρόμπαρα (διὰ Κ. Δ.), Πλούτωνος 1, Ἀθήνας.

(ΚΑ'—800)

Σύλλογε «Τιτάν», ζητοῦμεν τὸν πόλεμον σου ἂν δὲν δεχθῇς θὰ πῇ ὅτι φοβεῖσαι. Ἀνακάλυψε μας ντὲ, σύλλογε «Τιτάν». Ἐὰν μᾶς ἀνακαλύψῃς, σοῦ ὑποσχόμεθα ἕνα πενήνταράκι.

(ΚΑ'—801)

Ἀνακοινῶμεν εἰς ὅλους τοὺς συλλόγους ὅτι ὁ «Τιτάν» εἶναι ἐντελὸς ἀνίσχυρος.

(ΚΑ'—802)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων κομικοτέρων καρτῶν Συμμετοχὴ 50 λεπτοῦ. Βραβεῖα δύο. Μαϊζώνας 85, Ἀθήνας.—Μαχαίρας, Γαρόδιας.

(ΚΑ'—803)

Διαπλάσεωσιν καὶ Διαπλάσεωσιν, διὰ πρῶτην φορὰν εἰσερχόμενος στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως σὰς χαιρετῶ. ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(ΚΑ'—804)

Χαίρετὸν τὸν Διαπλάσεωσμον, ἰδιαιτέρως τὸν ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΟΡΑ.

ΑΡΧΑΙΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

(ΚΑ'—805)

Μὴ λησμονεῖτε, Διαπλάσεωσιν, ὅτι ἀνταλλάσσω. Στείlate: (ΚΑ'—492). Φάστια, Μηλβίλ. Σὰς εὐχαριστῶ.—ΑΒΒΕ.

(ΚΑ'—806)

Σύλλογε «Μ. Σ. Μ. Μ.» σὲ ξέρουμε. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

(ΚΑ'—807)

Γράψε, πεστεύω νὰ θυμᾷσαι γιὰ πάντα τὴν τελευταία μέρα στὸ σχολεῖο καὶ μάλιστα τὰ Φυσικά!! Δὲν ἔχω δικαίον;

(ΚΑ'—808)

Υιὲ τῆς Σελήνης, γιατί σφυρίζεις τόσο ὅταν περνᾷς μὲ τὴν παρέα σου ἀπὸ τὸν δρόμο μας;

ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΥΓΛΩΣ

(ΚΑ'—809)

Λενή, Καίτη, Λίτσα, εὐχαριστῶ ἀργότερα.—Ἀργιολοδουδουδὸν μὲ ἔχασες;—Λόγια, Ἀμαζών, γιατί αὐτὴ ἡ οἰσιπ; Μήπως δὲ λάβατε. Μ. Μυστ. μου;—Κωνσταντινούπολις, βραβεῖο;—Κυκλαμιά, Μέρις, Ἰνές, Ἀλκατιστὶς Μισράντα, Ἑλδα, Ἰδανισμὸς. Ἀφρόκρινον, Πανταχοῦ Παρῶν, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, ἀνταλλάσσωμε Μ. Μ.;

ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΑ'—810)

Πάν Ὁρεσβίς, τὰ Μ. Μ. σου pour le chariot des balayures!! Τέτοινα εἶναι καὶ τῆς ἀδελφῆς σου;—Συνονή, προκηρύσσει διαγωνισμὸν γιὰ... νὰ μαθεύεις καὶ νὰ βραβεύεις τοὺς φίλους σου; ;!...

(ΚΑ'—811)

Τιμὲλα, βραβεῖο τῶρα ξυπνῶ τὴν ὥρα τὸν σχολεῖο, ἐπιφύλασσομαι ὅμως τὰς παύσεις.—Πεταλούδα, διευθύνεις σὰς;—Ὀλγα Πλατάρδου, μὲ ξέρεις;

ΥΝΙΙΑΡΑ

(ΚΑ'—812)

Παιδιά, εἰδότε τὴν Ἰωάννα Σεφερλή (Ἀντιγόνη) ἀπᾶν ἀπὸ τὸν Πολυτεχνεῖον;

ΜΑΤΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΑ'—813)

Ἐν ὥρα, Ραδιοτηλεγραφίαν. Ἑλληνικὴ Πολιτεία—Βορβή.

(ΚΑ'—814)

Χεῖραρε, τὴν ἑταῖρὸς ζωτικὴ, φονκαρά. Γκαίμον, δέχεται συμπάθειαν; Νίλ-Κάτ.

(ΚΑ'—815)

Χεῖραρε—Δημ. Νικολάου δὲν σὲ εἶπα; Σέρλοκ-Χόλμς

(ΚΑ'—816)

Ἀμα τοῦ ἡλίου, ὥστε ἔχομεν καὶ cartes des vizites, εἰ;

Μουσικὸς Ἀσπινός

(ΚΑ'—817)

ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΤΡΟΦΙΜΟΥ: Ἀπὸ τῆς ὥρας κατὰ πόσον ἐλαβα ἐγκρίσιν τοῦ Κισσοῦ καὶ Προσκόπου. Εὐχαριστῶ ὅλους καὶ περιμένω Δίσις. Ἀσπὲ Ποταμὶ, περιμένω.

Ἀφελὴς Καπρινοπούλα

(ΚΑ'—818)

Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀλληλογραφήσω. Ἐὰ κρατήσῃς μουσικὸν δ,τι ἀνεκάλυψε, ΧΑΡΙΣ

(ΚΑ'—819)

«ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΕΠΟΡΟΣ». Γενομένου λάθους στὸν Διαγωνισμὸν μας (ΚΑ'—624), τὸν παρατείνουμε μέχρι τέλους Ἰουνίου. Βραβεῖα: Α') Μανικιῆς, Β') Βιβλίων. Ὁ ἐπὶ τῷ Διαγωνισμῷ: ΣΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ (Ἰωάννης Παλαμίδης.)

(ΚΑ'—820)

Συναδελφωτικοί, Τιτανίδες, ἐν στενῷ συλλογικῷ κύκλῳ πᾶτε στὸ Iris; Τιτανίδες, τί ρεζιλίκα πάτατε στὸ Παρθεναγωγεῖο!.. Συναδελφωσθε, «Τιτάν», φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν:

Λίλινα

(ΚΑ'—821)

Υιὲ τῆς Σελήνης, τί κουτὴ ἀνακάλυψις! Συγχαρητήρια σ' αἰτίουν.

ΜΗΑΒΙΛ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΑ'—822)

Υιὲ τῆς Σελήνης, τί ρεζιλίκα!!! ἀνακαλύπτεις τὴν Μηλβίλ καὶ Φαῦστα χωρὶς νάσαι βέβαιος. Εἰς ἰ μὲ πρόβα!

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑἴΤΝΑ, ΕΚΛΑ

(ΚΑ'—823)

Μαθητικὴ Ἑνώσις, καλὴ μὴ μᾶς φοβερίζεις φοβόμορφα!

ΜΗΑΒΙΛ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΑ'—824)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΙΩΑΝΝΑ ΔΑΡΚ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΑΣΤΕΡΑ, ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ, ΧΕΙΛΙΔΩΝ, ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ, ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΥΛΑ, ΝΕΑΙΡΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ, ἐλάβομεν σὰς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΑ'—825)

ΚΟΜΗ ΦΟΙΝΙΚΑ, λάθος δὲν κάνω; Μεγαξεδένιο Μπουκετάκι δὲν ὑπάρχει, τὸ δὲ Τριανταφυλλένιο ξαναλεῖ: οὐτε σὰς ἔχει οὐτε τὸ ξέρει. Ἐξηγηθῆκαμ;—ΑἴΓΑΝ, ΑΠΟΓΟΝΕ ΤΟΥ ΠΡΥΡΟΥ, δέχομαι εὐχαριστῶς στείlate πρῶτον στὴ Δ)σι τῆς (ΚΑ'—747) ἀγγελλας.—ΠΟΛΥΙ ΤΗ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ, ἂν δὲν σὰς ἐνοχλεῖ στέλνεται πρῶτος στὴν ἀνωτέρω Δ)σι.—ΚΙΣΣΕ, εὐχαριστῶ γιὰ πρότασιν ἔστειλα περιμένω.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—826)

Μάγκα, Ἀλάνη, γιὰ τὴ φανταστικὴ ἀνακάλυψιν σὰς συγχαρητήρια. Εὐχρηθεῖας ὑπερευχαριστῶ.

ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΔΥΣΗ

(ΚΑ'—827)

Ἑλλάδα, τί γίνεσαι; ἀνταλλάσσωμε Μ. Μ.; Ὁλέμειν, σὲ ξέρω δὲν καθόσωνα Ἀχωνῶν 75; Ἀλληλογραφούμε;—Ἀνθος τῆς Ἀνδρου, δέχθηκες ἀγά; θὰ σὲ ἰδῶ στήν...—ΦΙΛΩΣΟΦΟΣ

(ΚΑ'—828)

Υιὲ τῆς Σελήνης, γιὰ νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς καὶ ΤΙΜΩΡΗΣΗΣ, πρέπει νὰ γίνης ΠΑΤΗΡ τῆς Σελήνης—ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑξῇ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἑσπεριτικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφος, δρ. 47 καὶ ραμμένος δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προστεθεῖα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσπεριτικὸν δραχ. 2 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικόν δρ. 12, εἴτε ἀρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.